

ANATOMIA HUMANA

REFREDATS AL BELL MIG DEL PONT

Jorge Bello

Atxem! Atxís! Estic refredat, tinc esternuts, tos i mocs, i estic al bell mig d'aquest pont! I pensava què se'n pot fer, d'aquesta molesta malaltia.

El refredat presenta nombroses variacions, tot i que els símptomes en són similars. Aquestes variacions no depenen tant de la persona en particular com del virus que en particular sigui causa de cada refredat.

En haver-hi nombrosos virus que poden provocar un refredat, són nombrosos els refredats possibles. Per tant, és ben possible que una persona agafi ara un refredat, i poc després en tingui un altre. No agafa el mateix refredat sinó un altre, provocat per un altre virus.

Aquests seqüència de un refredat darrere un altre és més evident a la infància. Un fiet d'escoleta, per exemple, pot agafar un refredat i, abans de guarir del tot, ja n'agafa un altre, ben similar però no idèntic. Fins i tot podria agafar deu refredats en una temporada, i el més probable és que aquest fet seqüencial no signifiqui res en particular.

Un refredat i després un altre, sense interrupció, pot fer pensar que és un mateix refredat que es fa massa llarg, o que el fiet ha de tenir alguna cosa dolenta que fa que tingui tant de mocs durant tant de temps. Però el més probable és que no tingui res, que només estigui refredat, una i una altra vegada.

Per fer-se'n una idea, serà interessant considerar que fins ara es coneixen set fa-

mílies de virus que poden provocar alguna varietat de refredat. Són els rinovirus (els més habituals), els coronavirus, virus influença i parainfluença, adenovirus, vi-

rus sincial respiratori i metapneumovirus.

Cada família d'aquests virus compren un bon nombre d'integrants, coneguts com a serotipus, i en total n'hi ha uns dos-cents.

Aquests 200 virus poden provocar refredats, i cada refredat serà una mica diferent.

S'ha de tenir present que el refredat pot assolir més importància, i arribar a tenir-ne molta, en bebès petits. Prou se sap que això que d'entrada sembla un refredat, al cap de poc es veu que és en realitat una bronquiolitis, que és una altra cosa.

Així, cal parar atenció, perquè la repercussió del refredat serà diferent segons si es tracta d'un bebè de dos o tres mesos, per exemple, o si és un fiet de dos o tres anys.

Quant a prevenir el refredat, és cosa difícil. El més útil serà evitar el contagi, però això no sempre és possible. Mirar de no agafar un fred sembla una manera lògica per prevenir el refredat, però la relació entre el fred i el refredat continua que és un misteri.

S'han fet investigacions i experiments per mirar de demostrar que hi ha una relació de causa i efecte, però fins ara no

s'ha pogut demostrar, amb valor científic, que el fred sigui la causa dels esternuts, primer, i els mocs i la tos després. Potser és que no cal cap demostració científica.

❖ **EL REFREDAT NO ÉS LA GRIP**, ni la bronquiolitis és la bronquitis. Cal recordar a més que la vacuna contra la grip no protegeix contra els refredats, sinó no-

Crec més en l'eficàcia del paracetamol i dels tractaments tradicionals, domèstics, que no pas en els xarops de la tos

més contra la grip.

Fa molt de temps que els científics miren de trobar la manera de fer una vacuna contra els refredats, però els diversos intents que es van fer acabaren en fracàs. Ara per ara, no hi ha cap vacuna contra el refredat.

Quant a tractament, ja se sap que no hi ha res que sigui realment curatiu per al refredat, i per tant cal conformar-se amb els tractaments que només miren d'alleugerir-ne els símptomes.

En aquest sentit, haig d'admetre que crec més en l'eficàcia del paracetamol i dels tractaments tradicionals, domèstics, cassolans, que no pas en els xarops de la tos, expectorants i mucolítics, la eficàcia dels qual encara no ha de veure.

I ara, en acabar aquestes línies, vet aquí que em prendré un té amb mel i llimona, o una mica de llet calenta amb mel per a la tos. Salut!

www.bello.cat/jordibell@gmail.com

ORACIONES

REINICIO DE CAMPAÑA

Enrique Lázaro

No es que tenga ganas de hablar de este asunto; puestos a comentar cosas desagradables, prefería hablar de la recurrente sequía o del fútbol o de los tenebrosos tuits de Donald Trump o incluso hacer chistes frívolos sobre la corrupción política o el exceso de chefs que aparecen en televisión (y en todas partes). Pero resulta que tras cinco años de agónica campaña electoral catalana (una campaña electoral permanente, endémica por así decir), este pasado martes se iniciaba la campaña electoral catalana. Se reiniciaba, y puesto que cuando se reinicia un trasto informático todo vuelve a estar como estaba salvo algunos documen-

tos perdidos, estas elecciones volverán a ser plebiscitarias (cinco años llevamos de plebiscito; hasta los partidos del Barça son plebiscitarios), además de emblemáticas, metafísicas y simbólicas. Todo está dicho sobre el asunto, y sin embargo, puesto que el martes se reiniciaba la campaña, es mi deber periodístico decir algo. Cómo me jode cumplir con el deber. Si no recuerdo mal, desde noviembre del año 2012 cuando el patriarca Artur Mas, un Moisés de mandíbula prominente, anticipó las primeras elecciones plebiscitarias en busca de una mayoría abrumadora, y se pegó el gran castañazo, estas serán las terceras plebiscitarias en tiempo récord, y si añadimos dos referéndums clandestinos pero igualmente plebiscitarios, resulta que el 21-D, cuya campaña se reinicia hoy, será ya el quinto plebiscito del *procés*. ¿Obsesión plebiscitaria? Plebiscito endémico, diría yo. Por decidir que no quede. Podría bromear sobre ello, pero

Tras cinco años de campaña electoral catalana, esta semana se ha iniciado la campaña electoral catalana. Se ha reiniciado

como iba diciendo, no tengo ganas. Ya bromearé si llegamos al séptimo plebiscito seguido. El séptimo sello del Apocalipsis, que es cuando pasan cosas. Confieso que desde el año 1978, cuando el caso catalán (y vasco) se resolvió con el indigesto 'café para todos', yo he estado a favor del referéndum legal en Catalunya, y dejarse de tonterías. Ahora no. Porque los independentistas no ganarán, y tendríamos referéndums de

secesión cada dos por tres (referéndum endémico), también en el País Vasco y hasta en Andalucía. A mí las naciones me dan igual, todas, pero la murga que dan no. Mi propuesta en este reinicio de campaña es que el Estado español se retire unilateralmente de Catalunya (DRU). A ver si así.